

tarihsiz ülkenin talihsiz çocukları

gökhan sayram

Türkiye'deyken çok zengin bir tarihimiz olduğunu sanırdım, bir çok başkaları gibi. Avustralya'nın ise yeni, tarihsiz ve bu yüzden de talihsiz bir ülke olduğunu düşünüyordum. Üstelik buradan yazılan mektuplar da bu kanıyı güçlendiriyordu. Bir arkadaşına yazılan böyle bir mektupta altmış yetmiş yıllık binaların tarihi eser sayılıp koruma altına alındığının yazıldığını duyduğumda bu tarihsizliğe acımıştım. Bu mektupta böyle hafif müstehzi bir tavır sezinlemişim üstelik. Öyle ya, bizde yüzlerce yıllık duvarlar binlerce yıllık taşlar, ya umumi hela olmuş ya da yurtdışına kaçırılarak haraç mezat satılmış; onlara kıymet vermeyen bizler için yetmiş yıl ne ki?

Melburn'a gelince anladım tarihi yaşamının ne demek olduğunu. İşte şu köşe Batman'ın ilk satın aldığı arsa, kentin tam göbeğinde. Karşıda Batman'ın bir yontusu, elinde harita, "İşte tam bir köy kurulacak yer!" diyor. Yüz elli yıl önce kurulan o köyle bugün üç milyon insan yaşıyor. Her sokakta, her köşebaşında, (dahası, tekrar tekrar, her sokak adında) kenti ilk kuranlarla karşılaşıyorsunuz. İşte şu cadde Lygon caddesi, Avustralya'daki küçük İtalya. Bir müze İtalyan göçünü yaşıyor. Çok değil doksan yüz yıllık olay. Yirmilerle otuzlardaki ilk İtalyan lokantaları, müdavimleri, dükkân dükkân, isim isim belli. Otuzların Ankarası'n-da Karpiç'in yerinden, İstanbul'da Degüstasyon' d a n başka nereyi hatırlıyor- su- nuz? Bu gün- ler- d e hurufata

b
e
y
a
z
m
a
n
t
o
6

taktım kafayı. Kaç çeşit yazı karakteri var biliyor muydunuz? Bu yazıların çoğu, onları ilk dökmenlerin adıyla anılıyor. İşte şu Frutiger, şu Zapf, diğeri Goudy. Hepsi birbirinden güzel; herbiri bir sanat eseri.

Eric Gill kendi adını taşıyan harfleri 1929 'da yaratmış. Çalışmasında Edward Johnston 'un 1918 'de Londra Metrosu için yarattığı harflerden esinlendiği söyleniyor. Gill Avustralyalı.

Yeni yazıyı kabul ettiğimizde Türkiye'de harf yaratan dökümcüler ya da grafik tasarımcılar kimlerdi? Yumuşak ge'nin üzerindeki eğikliğın kavsini kim çizdi, kim kalıbını oydu? Birakin onu yumuşak ge'nin "ge" diye okunmasını kim akıl etti? Ki, ne parlak bir buluştur. Avustralya'da bu sesi yazmak için üç harf (ugh) israf etmek gerekiyor, diyelim ki "doğnat" yazıp kurtulacaklarına "doughnut" diye işi uzatıyorlar. Zeki bu konuyu araştırmak istediğini söyleyinceye kadar, ne yalan söyleyeyim, hiç merak etmemiştim Latin harfleriyle basan ilk matbaaların kısa sürede nasıl devreye sokulduklarını. Bütün bildiğim 1928'de Atatürk'ün "Bundan böyle yeni yazı ile yazıla!" diye ferman buyurduğu idi. Onca gazete, onca matbaa apar topar yeni hurufatı nereden nasıl buldular?

Yurtdışından mı getirttiler o döviz yokluğunda? Hadi "ö", "ü" harfleri Almanca'da, "ç" harfi Fransızca'da var diyelim, ya "ş", "ğ", "ı" gibi harfler n'olacak? Bütün Batı ale-

mi "se" ya da "ke" diye okurken ve hangisini seçeceğine bir türlü karar verememişken, "c" harfinin "ce" diye okunacağına Atatürk tek başına mı karar vermişti? 1940'larda Hasan Ali Yücel'in bastırıldığı klasiklerde genellikle Bembo tarzı hurufat kullanılmıştı. Bu harfler ta 15. yüzyılda Venedik'in meşhur matbaacısı Aldus Mannutius için Fransisco Griffio tarafından oyulmuştu. O da bu harfleri Kardinal Bembo'nun bir kitabını basmakta kullanmıştı. Türkler İstanbul'u alalı sadece 43 yıl olmuştu. Bembo'da Türkçe harfler yoktu. Ta 20. yüzyıla kadar. Kimlerdi 1930'larda "ş"nin "ğ"nin kurşun kalıplarını oyan Türkiye'nin Griffio'ları? Biz bunları tarih diye düşünmedik. 30'ların 40'ların Alman mimarisi ile yapılmış evlerini de tarihimiz diye görmedik. Tıpkı bugün, kimsenin Arabesk müziğin bile tarihinin yazılabileceğini ve daha da önemlisi mutlaka yazılması gerektiğini düşünmediği gibi. Çünkü bizim için tarih ne bileyim, Baltacı'nın şeyi idi. O günlerdeki Yeniçeri'nin yemek listesinde nelerin olduğu, kendi yarınasına yönelik ne gibi umutları olduğunu bilmiyorduk. O yüzden de belki; Yeniçeri isyanlarının nedenlerini de, bu kurumun neden yokolup gittiğini de bir türlü anlayamadık.

Yüz yıl sonra yaşayanlar bu güne baktıklarında Süleyman Demirel'in, Turgut Özal'ın adı kalacak belki geride. Ama Arabesk'i anlamadıkça Süleyman'a veya Turgut'a oy vermiş olan insanları bir türlü anlayamayacaklar.

Melburn sokaklarında gezerken gördüğünüz yapıların çoğu yüzyıllık. Bunlarda insanlar oturuyor, yaşam sürüyor. İki bin yıllık İstanbul'da 1930'larda eski yapıların bir bölümü yıkılıp yerine "apartman"lar yapılmıştı. Sonra Demokrat Parti döneminde bunları da yıkıp, bu arada eskiden kalmayı başarmış yalılar konakları falan da yakarak dışı çirkin camlarla ve alüminyumla kaplı yapılar yapmaya başladılar. Bunların tavanları daha basıktı. 50'lerde, 60'larda yapılan yapıları yıkıyorlar bu günlerde. Biz 150 yıl önce kurulan Melburn'da en az yüzyıllık bir tarihin içinde yaşarken tarihsiz ülkemizin tarihsiz insanları, iki bin yıllık geçmişi olan İstanbul'da otuz yıllık bir tarihin içinde yaşıyor. Ve yeni yapılar, sadece geçmişini değil yeşili de yok ediyor habire.

bu bir reklamdır

**HEY!
SEN!
SATIN AL!**

Omomatik, Ariel
süz, ALOmatik,
Tursil, Persil, Cif,
Pril, Mintax, Fruko,
Tamek, Koka Kola,
Pepsi, Aroma,
Meysu, Fanta,
Sprite, 7 up, AEG,
Arçelik, Bosch,
Milliyet, Sabah,
Hürriyet, Tan,
Günaydın, Meydan,
İpana, Grin,
Colgate, LUX, Duru,
Hacı Şakir, onu,
bunu, şunu hangi
marka olursa olsun
farketmez yeter ki
**AL! AL! AL!
AL! AL!
AL!**

**Kes sesini
ve satın
al!**

yeni yazım kuralları

1. "Bir arada" ayrı yazılır. Bu yetmez.

Bir arada
onsantimesası'na göre bir'le arada yedi santim aralıklı yazılır.

2. Yeni yazımda "sus" işareti vardır. Tarandı, bulundu. Metnin başına konur. Süküneti sağlar. İşaret:

3. "Durum" ek gerektirir. Her "durum"da "e" eki var. "Durume" daha anlamlı olmuştur.

4. "Kırmızı" yeşille yazılır, siyahla yazılır. Kendi rengiyle yazılırsa iyi olmaz.

5. "G.t" görüldüğü gibi yazılır. Aradaki nokta ahlakî problemleri yaratılmadan yokeder. Öbürü de noktalı yazılır. Hepsi öyle.

6. "Bireyk" diye bir şey yoktur. O "bireyko breyko breyk"tir.

7. "Ala" da şapka yok. Şapka "Sülêymân"da var. "Dêmîrêl"de var. Onda yok.

8. Hiçbir şey "ivedi" değildir. Çıkarttık.

9. "Olay" birinci seçildi. Herşey "olay"dır. Onu çok kullan!

i- örnek: Benim sevinç olayım. (doğru)
Benim sarışın olayım. (doğru)
Benim olayım. (çok doğru)

ii- örnek: Dışarıda bir olay oldu. (yanlış)

iii- nedence: "Bir olay" kuvvetsiz gibi görünür oysa rağmen kışkırtıcıdır.

10. "Müdürr" iki "re" ile yazılacaktır. "müdürr"ler onu ister.

11. Sayfa üzerinde gerksiz yere durmak, çok kelime kullanmak, divan-ül lugat-it türke yanlış yapmak yasaktır.

TDK

Devam edicek.

kemal gökhan gürses

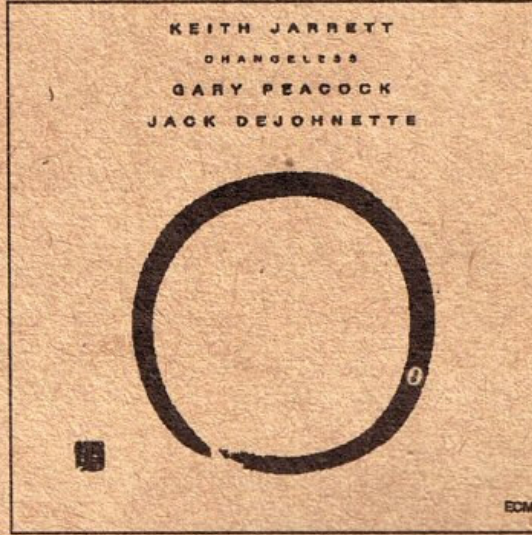
değişmez

Bu "merkez"e katılmaya ilişkin bir belge. Kişilik komplekslerini etrafa saçmak bir sanatçının "tanınmak" istediği zaman en son düşündüğü şeydir. Sanatta, kişilik hükümdardır gibi geliyor bana. Fakat kişilik, bizim (esas doğamızı çevrelesin diye) seçtiğimiz ve bağlandığımız bir şeydir. Gençken ona ihtiyacımız olabilir, ama yaşlandıkça alışkanlık halini alır. Kişiliğimizi çöpe atarsak yolumuzu kaybedeceğimizden korkulur. Aslında sadece bir bastondan kurtulmuş oluruz. Bunu yaptığımız âna kadar özgür değiliz. Fakat kişiliklerimiz o kadar da şeffaf değil. Bunun üzerinde çalışmamız gerek.

Bu kayıtlardaki müzik, sürece katılımı temsil eder, kendimizi (kişiliklerimizi değil) hatırlamanın bir yolu, ve *müziğin merkezindeki* neyin mutlak surette gerekli olduğunun, ve neyin değişmez olduğunun bir ifadesidir.

Yazılmamış olup, prova edilmiş, çalışılmış, oynanmış veya düzenlenmiş olan bu parçalar birbirinden oldukça farklı konserlerimizin

arasında "çıkı geldi". Süreç düşünceden daha hızlı hareket eder ve doğruya daha yakındır ve sahip olduğumuz her düşüncenin önsözüdür. Düşünme *şansımız* olmasaydı, kişiliğimiz olması olasılığı daha az olurdu. Bazı şeyler *bilinir*; başka şeyler *hakkında düşünülür*. *Bildiğimiz* bazı şeyleri bildiğimizi *düşünmeyiz*, çünkü onlar hakkında düşünürüz. Gene de orada, önümüzde dururlar ve onların kendimizden ayrı olduğunu ve düşünmeye değer olduğunu varsaymazsak, onları *nasılsa öyle oldukları gibi bilebiliriz*. Kişilik olmazsa, öz açığa çıkarılabilir. Kendini yitirme duygusu ile kendini bulma duygusu çoğunlukla aynıdır - kişiliğinizi yitiriyor ve merkezinizi kazanıyorsunuz. Eğer kendi kendimizin kişiliği olduğumuzu söylersek, bu "biz" Müziği nasıl keşfedebilir? Tercihlerimizden çok daha karmaşık, yüzeylerimizden daha canlı, ve düşüncelerimizden daha derin. Oynadığımız oyunlardan daha oynanması ve mevcut stillerimizden daha mknatsızlı. Bize, biz

Çizim: Gyokusei Jidhara

dediğimiz şeyden daha yakın. Öyleyse, neden ondan bu kadar korkuyoruz? Bence *düşsel olmadığı* için ve egomuza ihtiyaç duymaksızın da var olduğu ve yine de egomuza yol açtığı için.

Toplumumuz önceliklerini gayet açık bir şekilde seçmiş: Yüzeyler. Merkezlerin hiç ilgi görmemesine şaşırılmamalıdır. Ve gene de, ilgi görsün veya görmesin, yüzeyler, stiller, tüketim, bir yalandan ibarettir. Derinliklere inanalım veya inanmayalım derinliksiz bir yüzey olamaz. Kişiliklerimizi veya kıyafetlerimizi değiştirsek de değiştirmesek de, sorumluluk göstermemiz gerekenler bunlar değil. Bir odada yalnız, sadece kendimizle başbaşa otururken değil, katılmayı dilediğimiz ve yaratmayı anlamak istediğimiz zaman değil.

*

Birşeye "inanan" neredeyse bütün insanlar, "yeni malzemenin" veya yeni "gerçeklerin" içeri girmesine müsaade etmeyen bir sistemde (kendi inançları tarafından) kısırılmış bir durumdadır gibi görünüyor, inançları bir merkezden çalışıyor. Bununla beraber, inanç sistemlerini, sorgulayarak reddeden bizler, sadece merkezi değil *merkezlerin olduğu bilgisini de* (sorgusuz sualsiz ve güven içinde)

"bütünlük" duygusunu yitirdik. Bütünlük hakkında "düşünebiliriz" veya "konuşabiliriz", ama artık onları *bilmiyoruz*. Sonuç olarak, dünyamızın çoğu kendimiz tarafından tahrip edildi, ayrık varlıklara inanarak değil, inanç eksikliğini takip eden, merkezlerin (veya Merkezin) içimizdeki kendiliğinden bilgisinin eksikliğinden dolayı.

Hayatta kalmamız da aynı şekilde ayrıştı (yani herhangi bir başka dünyanın hayatına bağımlı olmayan hale geldi). Çevremizin zarar verilebilir türden olduğunun farkına gün geçtikçe daha çok varmamızın yarattığı aydınlığa rağmen bunu söylüyorum, çünkü çevre bilinci bize bilim tarafından dayatıldı, kendi iç bilgimiz dahilinde ortaya çıkmadı. Ortada olan şey, birinin ayrık varlıklara inanmasına duyulan inançtan farklı bir şey olmayan, *bilime* duyulan bir *inançtan* ibarettir. Suçu da ödülü de bilim alıyor, böylece sırtımızı dayayıp her şeyin "yoluna gireceğini" umabiliriz. Bilim *sadece* tek bir perspektiften bakıştır.

Öyleyse nasıl bütün ülkelerin doğal kabile insanları her şeyin birbiriyle ilişkili ve zarar verilebilir türden olduğunu "bildiler"? Kendi dünyalarının bir *parçası* oldukları için (hiç de egoist olmaksızın) o dünyanın bilgisini paylaşmış gibi

görünüyorlar. Ama bu yeterli değildi ki: Her şeyin canlı ve bilinçli olduğunu ve bu nedenle de birbiriyle bağlantılı olduğunu varsaydılar, tam da biz aksi ispatlanmadığı sürece her şeyin ölü ve çöpe atılabilir (bu bir olgu mu yoksa bilimsel bir inanç mı?) olduğunu varsayarken. Ve, ispatlandığı zaman da, bizim *bilinç eksikliğimizle* "bozulmuş" olanı "tamir etmesi" için bilimimize baktık. "Ayrıklığa" her zamankinden daha fazla batmış vaziyetteyiz, sadece yüzeylerin tamir edilmesi halinde bunun yeterli olacağını düşünüyoruz.

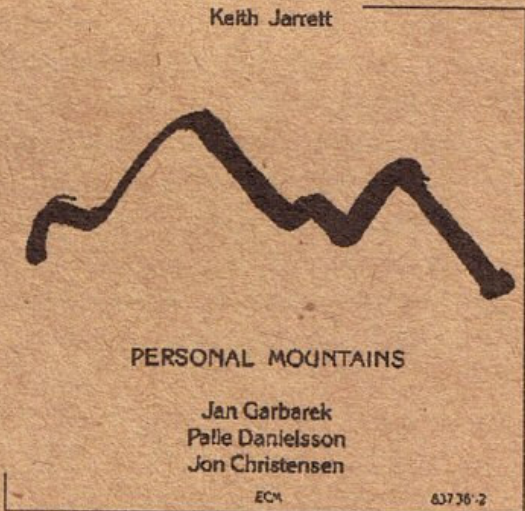
Fakat sadece merkezlerin (veya Merkezin) bilgisi Dünyamızın (veya dünyalarımızın) özünü tamir edebilir, ya da biz - tıbbın hastalık yerine belirtilerini iyileştirmeye çalışması gibi- kendi ölümlerimizi onaylamaya devam edeceğiz. Gerçek hayat "tehtidi" geçtikten çok sonra bile kişiliklerimizi (yüzeylerimizi) cilalamaya devam edeceğiz. Eğer birisi merkezi ısıtmanın, daha fazla ciddiye alınmayı gerektiren, dünyanın kırmızı-sıcak ortası olduğunu söyleseydi, haksız olur muydu?

"Niçin bu noktaya tekrar tekrar geri geldiğimizi ve taşlarla işaretlenmiş bir çemberin kenarında veya merkezinde durduğumuzu biliyoruz. Esrarı arıyoruz."¹

"Yunancada 'a-tom' kelimesinin Latince'de 'individuum' ile aynı manaya gelmesi ne kadar garip: Bölünemeyen. Bu kelimeleri icat edenler ne nükleer fizyonu ne de şizofreniyi biliyorlardı."²

*
Her yeni fikre idare edebildiğimiz kadar tutunma itkisi de nedir? "Gerçek tutkusu"nu alışkanlıkla yıkıcı bir itki ile mi karıştırıyoruz? (Bilim?) Müzik dünyasında, bu fikr-i sabit, modern zamanlara kadar süren müzik tarihinin kendisinden de daha *gereksiz* enstrümanları ortaya çıkardı. Müzik onları hiçbir zaman talep etmedi (veya ihtiyaç duymadı). Çıldırılmış (diğer sebeplerden daha önemlisi, para yapma tutkusu ile ikiye katlanmış) bir itkinin sonuçlarıdır. Karşımıza

bundan sonra ne çıkacaksa hasbelkader onu yapmak zorundayız gibi görünüyor. Ve sonraki bir gerçeklik haline geldiğinde onun geçerli olduğunu *çünkü* var olduğunu iddia ediyoruz. İcatlar yapan insan

dehasıyla öylesine çok övünüyoruz ki, kendini sorgulama denen insanî yeteneği unutup muş acaba? Bilinç *ahlâkî* tercihleri içerir (peki niye "ahlâk" kelimesi bu kadar çok kişiyi anında rahatsız ediyor? Belki de "suç" kelimesinin rahatsız etmesiyle aynı sebeple). Bilim bilimi içerir.

Hüzün verici şekilde süreksiz zamanlarda yaşıyoruz ve hüznün verici şekilde süreksiz hayatları yönetiyoruz, her biri diğerinden, muhtemelen bağlantısız bir önceki etkinlik kadar uzak bir etkinlikler zinciri olan ve içinde, daha bir etkinlik bitmeden diğerini planladığımız hayatları. Tam zıt köşede, kabile toplumlarının hayatları, onları hayatta tutan doğal çevrenin bir parçasıdır (ve bununla belirlenir). Onları *bağlantılı* etkinliklerin, kendi dünyalarının hayatlarına karşı *duydıkları ilgi ile sınırlı* bir sürekliliktir. Hepimiz, sonunda kendi ilğimizle sınırlıyız. Bu sınır ahlâktır. Bu ilgi içimizden geliyorsa, o zaman bilinç olur. Dışımızdan geliyorsa, biz bilimsel metod tarafından (bu topluma) çöpe atılmışız demektir.

İstediğimiz şeyi yapmak (sonraki etkinliği yapmak) şeklindeki özgürlüğümüzü ilan ettiğimiz zaman bu türde sınırlar tanımıyoruz, ve dünyamız gerçekten de, bilimin, bulguları birbirinden ayırık ve *bilim tarafından tanımlanmış şekliyle* dünyayla ilişkide olduğu için uğraşımız olmasına izin veren bir, bilinç (hissediş) yokluğundan başka bir şey değil (merkezinde). Sırf "iktidar aracı" kavramının ilkel toplumlardaki tanımlanışı, modern toplumlarla karşılaştırıldığında bile bunu açık biçimde temsil etmeye yeter ... onların iktidar aracı dedikleri şeyin *gerçekten de* bir iktidar aracı olduğunu "ispatlayabilir miyiz"? Hayır. Sonuç olarak, o aracı onlar kadar iyi *kullanabilir miyiz?* Adına inanç denebilecek belirli bir takım bilgiler olmaksızın muhtemelen hayır. Bir sürekliliğiniz varsa, derinde bir merkezin varlığını farkedebilirsiniz, ahlâklılı *olabilirsiniz*.

Bu sayfaları, hayatlarımızın kayıp "kâlbî" olduğuna inandığım düşünceleri dile getirmek için gasp etmiş olmam belki de haksızlıktır, ama bu görüşlerin karşısında-

ki propaganda hayatlarımızı öylesine emdirilmiş vaziyette ki, "derin" bir tarih kavrayışı yoksa, bunlar gerçekmiş gibi görünüyor. Ve çoğunlukla elimizdeki avucumuzdaki herşey zaten gerçekmiş "gibi görünmek" (medya, vs...) olduğundan dolayı, sanırım bu notları bir gerçeği "temsil eden" bir albüme yazmak, "kendimiz için dinlemeye" bir başlangıç olabilir. Bir gerçek geçici ise, hepimiz o gerçeğe varış sürecinden korkmalı/ kaçınmalıyız. Değişmezlik, *gerçekten* sahip olduğumuz tek şeydir.

"Gelecek hakkında kesin olarak söylenebilecek tek şey, geçmişteki teknolojik gelişmenin kestirilemez bir evresinde toplumumuzun, yürüdükçe kendisini aklayan bir makina haline gelmesiydi. Yaptığı ne ise kendi de o olan bir makina, fakat o olmayı sadece yeni bir şey yapmaya başlayınca kadar sürdüren ve o noktadan sonra bu sefer o yeni şeyi yapan bir makina."³

- 1 Christa Wolf, "Accident - A Day's News" (Kaza - Bir Günün Haberleri), Farrar Straus and Giroux, New York 1989.
- 2 Christa Wolf, "Accident - A Day's News".
- 3 Brad Leithauser, "Hence" (Dolayısıyla), Alfred A. Knopf Inc. New York 1989.

Yazı Galliard 10 pt Moral vermeye çalışma Cem! Örnek gösterme. YETER! Çıglık. Islak. Pislik. Durağan. Erkekler. Türkiye: Üç tarafı erkeklerle çevrili yarımada biçiminde... Eğrelti otları. Şu olsa bu olsa. Yusuf Ziya... Artık Duruşu güzeldi. Yüzü renkliydi. Sevgilimin gözleri kısık ve ela. Mustafa Kemal kaşları. İncecik vücudu. Özlemek. Delirmek. Mek.

İşte Kep kafamı sıkıyor. Ağrıyor kafam. Bana moral vermeye çalışma Cem! Örnek gösterme. YETER! Çıglık. Islak. Pislik. Durağan. Erkekler.

Türkiye: Üç tarafı erkeklerle çevrili yarımada biçiminde... Eğrelti otları. Şu olsa bu olsa. Yusuf Ziya...Foucault'yu Duruşu güzeldi. Yüzü renkliydi. Sevgilimin gözleri kısık ve ela. Mustafa Kemal kaşları. İncecik vücudu. Özlemek. Delirmek. Mek.

sayfa Kep kafamı sıkıyor. Ağrıyor kafam. Bana moral vermeye çalışma Cem! Örnek gösterme. YETER! Çıglık. Islak. Pislik. Durağan. Erkekler.

Spot Futura 12pt Kep kafamı sıkıyor. Ağrıyor kafam. Bana moral vermeye çalışma Cem! Örnek gösterme. YETER! Çıglık. Islak. Pislik. Durağan. Erkekler.

Türkiye: Üç tarafı erkeklerle çevrili yarımada biçiminde... Eğrelti otları. Şu olsa bu olsa. Yusuf Ziya... daha Duruşu güzeldi. Yüzü renkliydi. Sevgilimin gözleri kısık ve ela. Mustafa Kemal kaşları. İncecik vücudu. Özlemek. Delirmek. Mek.

ideolojisi de Kep kafamı sıkıyor. Ağrıyor kafam. Bana moral vermeye çalışma Cem! Örnek gösterme. YETER! Çıglık. Islak. Pislik. Durağan. Erkekler.

Türkiye: Üç tarafı erkeklerle çevrili yarımada biçiminde... Eğrelti otları. Şu

olsa bu olsa. Yusuf Ziya...ciddiye Duruşu güzeldi. Yüzü renkliydi. Sevgilimin gözleri kısık ve ela. Mustafa Kemal kaşları. İncecik vücudu. Özlemek. Delirmek.

resim altı galliard 8 pt

Mek.

böyle birşey Kep kafamı sıkıyor. Ağrıyor kafam. Bana moral vermeye çalışma Cem! Örnek gösterme. YETER! Çıglık. Islak. Pislik. Durağan. Erkekler.

Türkiye: Üç tarafı erkeklerle çevrili yarımada biçiminde... Eğrelti otları. Şu olsa bu olsa. Yusuf Ziya...alırsınız, Duruşu güzeldi. Yüzü renkliydi. Sevgilimin gözleri kısık ve ela. Mustafa Kemal kaşları. İncecik vücudu. Özlemek. Delirmek. Mek.

oluyor Kep kafamı sıkıyor. Ağrıyor kafam. Bana moral vermeye çalışma Cem! Örnek gösterme. YETER! Çıglık. Islak. Pislik. Durağan. Erkekler.

Türkiye: Üç tarafı erkeklerle çevrili yarımada biçiminde... Eğrelti otları. Şu olsa bu olsa. Yusuf Ziya...abiler. Duruşu güzeldi. Yüzü renkliydi. Sevgilimin gözleri kısık ve ela. Mustafa Kemal kaşları. İncecik vücudu. Özlemek. Delirmek. Mek.

herhalde. Kep kafamı sıkıyor. Ağrıyor kafam. Bana moral vermeye çalışma Cem!

Dipnot, galliard 8 pt

Türkiye: Üç tarafı erkeklerle çevrili yarımada biçiminde... Eğrelti otları. Şu olsa bu olsa. Yusuf Ziya...Duruşu güzeldi. Yüzü renkliydi.

yürümek

sisi eksilmeyen kenti sattı
kaçıverdi başka suslu yollara
boşaltılmış sokaklarda adımlarını sesli duymak için
süslü üşümeler için

nasıl olsa kendisi gibi başı önünde yürüyen
biri bulunacaktı
çarpişacak.

aralık'90

sadık akfırat